



Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PEDRA CRUZA VILLALÓNA,
predstavljeni 29. marca 2012¹

Zadeva C-616/10

**Solvay SA
proti**

Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Rechtbank's-Gravenhage (Nizozemska))

„Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah — Pristojnost, priznavanje in izvrševanje sodnih odločb — Uredba (ES) št. 44/2001 — Tožba zaradi kršitve evropskega patenta — Posebne in izključne pristojnosti — Člen 6, točka 1 — Več toženih oseb — Člen 22, točka 4 — Izpodbijanje veljavnosti patenta — Člen 31 — Začasne odredbe ali ukrepi zavarovanja“

1. Rechtbank's-Gravenhage (Nizozemska), ki odloča o tožbah za ugotovitev kršitve evropskega patenta, ki so bile vložene proti družbam s sedeži v različnih državah članicah in katerim je sledila začasna odredba čezmejne prepovedi kršitve, je Sodišču predložilo več vprašanj za predhodno odločanje v zvezi z uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah² za spore o pravicah intelektualne lastnine.

2. Zelo natančna vprašanja predložitvenega sodišča³ združujejo nekatere glavne težave,⁴ ki jih povzroča uporaba te uredbe za čezmejne spore v zvezi z evropskimi patenti,⁵ in Sodišču tako dajejo možnost, da pojasni najpomembnejše sodbe na tem področju, ki se nanašajo na člene 6, točka 1,⁶ 22, točka 4,⁷ in 31⁸ Uredbe št. 44/2001.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL L 12, 2001, str. 1

3 — Ta vprašanja so bila poleg tega postavljena kmalu po tem, ko je Evropska komisija objavila Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (Prenovitev) z dne 14. decembra 2010, COM(2010) 748 final (v nadaljevanju: predlog prenovitve Uredbe št. 44/2001). Glej glede preučitve tega predloga Heinze, C., „Choice of Court Agreements, Coordination of Proceedings and Provisional Measures in the Reform of the Brussels I Regulation“, *Rabels Zeitschrift für ausländisches und internationales Privatrecht*, 2011, zv. 75, str. 581.

4 — Težave, ki jih je navedla Komisija v svojem poročilu Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru o uporabi Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah z dne 21. aprila 2009, COM(2009) 174 final, točka 3.4. Glej tudi Zeleno knjigo o pregledu izvajanja Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah z dne 21. aprila 2009, COM(2009) 175 final, točki 4 in 6, ter Resolucijo Evropskega parlamenta z dne 7. septembra 2010 o izvajanju in pregledu Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (C 308 E, 2011, str. 36, točka 22).

5 — Glej zlasti Fernández Arroyo, D., *Compétence exclusive et compétence exorbitante dans les relations privées internationales*, RCADI, 2006, zv. 323, posebej str. 95, točka 80 in naslednje; Leible, S., in Ohly, A. (ur.), *Intellectual Property and Private International Law*, Mohr Siebeck, 2009; Schauwecker, M., *Extraterritoriale Patentverletzungsjurisdiktion. Die internationale Zuständigkeit der Gerichte außerhalb des Patenterteilungsstaates für Verletzungsverfahren*, Carl Heymans Verlag, 2009; Nourissat, C., in Treppoz, E., *Droit international privé et propriété intellectuelle. Un nouveau cadre pour de nouvelles stratégies*, Lamy, Axe Droit, 2010; Winkler, M., *Die internationale Zuständigkeit für Patentverletzungstreitigkeiten*, Peter Lang, 2011.

6 — Sodba z dne 13. julija 2006 v zadevi Roche Nederland in drugi (C-539/03, ZOdl., str. I-6535).

7 — Sodba z dne 13. julija 2006 v zadevi GAT (C-4/03, ZOdl., I-6509).

8 — Sodba z dne 17. novembra 1998 v zadevi Van Uden (C-391/95, Recueil, str. I-7091).

I – Pravni okvir

3. V skladu s členom 3 Uredbe št. 44/2001 in z odstopanjem od načela, določenega v členu 2 navedene uredbe, so lahko osebe s stalnim prebivališčem v državi članici tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil, opredeljenih v členih od 5 do 24 te uredbe.

4. Člen 6 Uredbe št. 44/2001 določa, da je lahko oseba s stalnim prebivališčem v državi članici tožena v drugi državi članici tudi:

„1. če je ena od več toženih oseb, tudi pred sodiščem kraja, kjer ima ena od njih stalno prebivališče, če so tožbeni zahtevki med seboj tako tesno povezani, da jih je smotrno obravnavati in o njih odločati skupaj, da bi se s tem izognili tveganju nezdružljivosti sodnih odločb, ki bi lahko bile posledica ločenih postopkov;

[...]“

5. Člen 22 Uredbe št. 44/2001 določa:

„Izključno pristojna so naslednja sodišča, in to ne glede na stalno prebivališče:

[...]

4. v postopkih, ki so v zvezi z registracijo ali veljavnostjo patentov, znamk, modelov ali drugih podobnih pravic, ki jih je treba deponirati ali registrirati, sodišča države članice, v kateri je bila vložena prijava za deponiranje ali registracijo, v kateri se je deponiranje ali registracija izvedla ali se na podlagi pravnega akta Skupnosti ali mednarodne konvencije šteje za izvedeno.

Brez poseganja v pristojnost Evropskega patentnega urada v skladu s Konvencijo o podeljevanju evropskih patentov, ki je bila podpisana v Münchnu, 5. oktobra 1973, imajo sodišča vsake države članice izključno pristojnost, ne glede na stalno prebivališče, v postopkih v zvezi z registracijo ali veljavnostjo katerega koli evropskega patenta, podeljenega za to državo;

[...]“

6. Nazadnje, člen 31 Uredbe št. 44/2001 določa:

„Pri sodiščih države članice se lahko vloži zahteva za začasne ukrepe ali ukrepe zavarovanja, ki jih predvideva pravo te države članice, tudi v primeru, ko so po tej uredbi za odločanje o glavni stvari pristojna sodišča druge države članice.“

II – Dejstva v sporu o glavni stvari

7. Družba Solvay SA s sedežem v Belgiji, imetnica evropskega patenta EP 0 858 440, ki velja v več državah članicah⁹, je 6. marca 2009 pri Rechtbank's-Gravenhage na Nizozemskem vložila tožbo zaradi kršitve¹⁰ več nacionalnih delov navedenega patenta proti, med drugim, trem družbam iz dveh različnih držav članic, in sicer družbi Honeywell Fluorine Products Europe BV s sedežem na Nizozemskem in družbama Honeywell Belgium NV in Honeywell Europe NV s sedežem v Belgiji,¹¹ ker so tržile proizvod, ki ga proizvaja Honeywell International Inc. (HFC-245) in ki je enak proizvodu, varovanemu z navedenim patentom.

8. V okviru tega postopka je družba Solvay SA 9. decembra 2009 vložila vmesni zahtevek proti toženim strankam v postopku v glavni stvari,¹² v katerem je predlagala, naj se izda začasna odredba glede čezmejne prepovedi kršitve, dokler traja spor o glavni stvari.

9. Ker so tožene stranke v postopku v glavni stvari v vmesnem postopku uveljavljale ničnost nacionalnih delov spornega patenta, vendar ne da bi vložile ali dale vedeti, da želijo vložiti tožbe za ugotovitev ničnosti, ter izpodbijale pristojnost nizozemskega sodišča, pred katerim teče postopek, za odločanje tako o glavni tožbi kot v vmesnem postopku, je Rechtbank's-Gravenhage prekinilo odločanje in Sodišču predložilo vprašanje za predhodno odločanje v zvezi z razlago člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 in več vprašanj za predhodno odločanje v zvezi s členoma 22, točka 4, in 31 Uredbe št. 44/2001.

III – Vprašanja za predhodno odločanje

10. Vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je predložilo Rechtbank's-Gravenhage, so:

„1. Glede člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001:

Ali v primeru, v katerem se vsaki od dveh ali več družb iz različnih držav članic v postopku, ki teče pred sodiščem ene od teh držav članic, posamezno očita, da so s pridržanimi dejanji v zvezi z istim proizvodom kršile isti nacionalni del evropskega patenta, kot velja v neki drugi državi članici, lahko pride do „nezdružljivosti sodnih odločb“, ki so posledica ločenih postopkov v smislu člena 6(1) Uredbe št. 44/2001?

2. Glede člena 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001:

(a) Ali je treba v postopku za izdajo začasne odredbe, ki temelji na tujem patentu (kot je začasna čezmejna prepoved kršitve), uporabiti člen 22, točka 4, [te] [u]redbe [...], če nasprotna stranka trdi, da je uveljavljani tuji patent ničen, pri čemer je treba upoštevati, da sodišče v tem primeru ne odloča dokončno o veljavnosti uveljavljanega patenta, ampak le presoja, kako bi odločilo sodišče, pristojno po členu 22, točka 4, [navedene] [u]redbe [...], in da se zahtevana začasna odredba v obliki čezmejne prepovedi kršitve zavrne, če sodišče meni, da obstaja razumna in upoštevana možnost, da bo pristojno sodišče uveljavljani patent razglasilo za ničen?

9 — V obravnavanem primeru gre za Dansko, Irsko, Grčijo, Luksemburg, Avstrijo, Portugalsko, Finsko in Švedsko. Dodati je treba še Lihtenštajn in Švico.

10 — V nadaljevanju: glavna tožba.

11 — V nadaljevanju skupaj: tožene stranke v postopku v glavni stvari.

12 — V nadaljevanju: vmesni postopek.

- (b) Ali za uporabo člena 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001 v postopku v smislu prejšnjega vprašanja v zvezi z ugovorom ničnosti veljajo procesne zahteve v smislu, da se člen 22, točka 4, [te] [u]redbe [...] lahko uporabi le, če je bila pred sodiščem, pristojnim po členu 22, točka 4, [te] [u]redbe [...], že ali bo – v roku, ki ga določi sodišče – vložena ničnostna tožba, imetniku patenta pa je bilo ali bo v zvezi s tem v vsakem primeru poslano vabilo, ali pa zadostuje že vložitev ugovora ničnosti, in če je tako, ali za vsebino vloženega ugovora velja zahteva, da mora biti zadostno utemeljen in/ali da se uveljavljanje tega ugovora ne sme šteti za zlorabo?
- (c) Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je sodišče po tem, ko je bil v postopku v smislu prvega vprašanja vložen ugovor ničnosti, še pristojno za tožbo zaradi kršitve, posledica česar je, da je treba (če to želi tožeča stranka) postopek za ugotavljanje kršitve prekiniti, dokler sodišče, pristojno po členu 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001, ne odloči o uveljavljanem nacionalnem delu patenta, ali je treba tožbo zavrniti, ker sodišče ne sme odločati o ugovoru, ki je upošteven za odločitev, ali pa sodišče po vložitvi ugovora ničnosti izgubi tudi pristojnost v zvezi s tožbo zaradi kršitve?
- (d) Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali lahko nacionalno sodišče svojo pristojnost za odločanje o predlogu za izdajo začasnih odredb, ki temelji na tujem patentu (kot je čezmejna prepoved kršitve) in zoper katero je bil vložen ugovor, da je uveljavljani patent ničen, ali (če bi bilo treba odločiti, da uporaba člena 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001 ne vpliva na pristojnost Rechtbank za odločanje o tožbi zaradi kršitve) svojo pristojnost za odločanje o ugovoru, da je uveljavljani patent ničen, utemelji na podlagi člena 31 [navedene] [u]redbe [...]?
- (e) Če je odgovor na četrto vprašanje pritrdilen, katera dejstva ali okoliščine so potrebne, da se lahko šteje, da je med predmetom predlaganih ukrepov in krajevno pristojnostjo države pogodbenice sodišča, pred katerim poteka zadevni postopek, dejanska navezna okoliščina iz točke 40 sodbe Van Uden?“

11. Tožeča stranka in tožene stranke v postopku v glavni stvari, Zvezna republika Nemčija, Helenska republika, Kraljevina Španija in Komisija so predložile pisna stališča. Predstavniki družb Solvay SA, Honeywell Fluorine Products Europe BV in zastopniki Kraljevine Španije ter Komisije so na obravnavi 30. novembra 2011 podali ustne navedbe.

IV – Analiza

12. Najprej je treba opozoriti, da ker Uredba št. 44/2001 v odnosih med državami članicami¹³ zdaj nadomešča Konvencijo z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah¹⁴, velja razlaga, ki jo je Sodišče sprejelo v zvezi s to konvencijo, tudi za navedeno uredbo, kadar je mogoče ugotoviti, da so njene določbe in določbe Bruselske konvencije enakovredne.¹⁵ Poleg tega iz uvodne izjave 19 Uredbe št. 44/2001 izhaja, da je treba zagotoviti kontinuiteto v razlagi med Bruselsko konvencijo in to uredbo.

13 — Za Kraljevino Dansko glej Sporazum med Evropsko skupnostjo in Kraljevino Dansko o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisan v Bruslju 19. oktobra 2005 (UL L 299, str. 62).

14 — UL 1972, L 299, str. 32, v nadaljevanju: Bruselska konvencija.

15 — Glej zlasti sodbi z dne 10. septembra 2009 v zadevi German Graphics Graphische Maschinen (C-292/08, ZOdl., str. I-8421, točka 27) ter z dne 18. oktobra 2011 v zadevi Realchemie Nederland (C-406/09, ZOdl., str. I-9773, točka 38).

A – Glavna tožba in razlaga člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001

13. S prvim vprašanjem predložitveno sodišče Sodišče v bistvu sprašuje, ali se lahko izreče za pristojno na podlagi člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001. Natančneje, želi pojasnilo glede tega, ali obstaja glede na to, da odloča o tožbah, ki se nanašajo na podjetje s sedežem na Nizozemskem in podjetji s sedežem v Belgiji, tveganje nezdružljivosti sodnih odločb, ki bi upravičilo njegovo pristojnost na podlagi te določbe.

14. Člen 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 namreč določa, da lahko tožeča stranka toži več toženih oseb pred sodiščem kraja, kjer ima ena od njih stalno prebivališče, če so tožbeni zahtevki med seboj tako tesno povezani, da jih je smotno obravnavati in o njih odločati skupaj, da bi se s tem izognili nevarnosti nezdružljivosti sodnih odločb, ki bi lahko bila posledica ločenih postopkov.¹⁶

15. Zahtevo po taki povezanosti tožbenih zahtevkov je postavilo Sodišče pri razlagi člena 6, točka 1, Bruseljske konvencije,¹⁷ preden je bila uvedena v besedilo člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001,¹⁸ da bi se preprečilo, da bi izjema od načela pristojnosti sodišč države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče, postavila pod vprašaj sam obstoj tega načela.

16. Sodišče je tudi pojasnilo, da ne zadostuje – zato da bi se lahko odločbe štejele za nasprotujoče si – da obstaja neskladje med rešitvami spora. Do neskladja mora prav tako priti v okviru enakega dejanskega in pravnega stanja.¹⁹

17. Poleg tega mora predložitveno sodišče glede na vse informacije v spisu presoditi, ali obstaja povezava med različnimi zahtevki, ki so mu bili predloženi, to je, ali obstaja nevarnost nezdružljivosti sodnih odločb zaradi obravnave teh zahtevkov v ločenih postopkih.²⁰

18. Sodišče je v zgoraj navedeni sodbi Roche Nederland in drugi kljub temu razsodilo, da hkratne tožbe zaradi kršitve v različnih državah članicah, ki jih je treba v skladu s členom 64(3) Münchenske konvencije preučiti glede na vsakega od veljavnih nacionalnih predpisov,²¹ ne temeljijo na enakem pravnem stanju,²² tako da morebitnih različnih sodnih odločb ne bi bilo mogoče opredeliti za nasprotujoče si.²³

19. Povedano drugače, načeloma pogoji za uporabo člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 ne morejo biti izpolnjeni, če tožbe zaradi kršitve temeljijo na evropskem patentu.

16 — Sodbi z dne 27. septembra 1988 v zadevi Kalfelis (189/87, Recueil, str. 5565, točka 12) in z dne 27. oktobra 1998 v zadevi Réunion européenne in drugi (C-51/97, Recueil, str. I-6511, točka 48) ter zgoraj navedena sodba Roche Nederland in drugi (točka 20).

17 — Zgoraj navedena sodba Kalfelis (točka 12).

18 — Kot je Sodišče opozorilo v zgoraj navedeni sodbi Roche Nederland in drugi (točka 21).

19 — Zgoraj navedena sodba Roche Nederland in drugi (točka 26); sodbi z dne 11. oktobra 2007 v zadevi Freeport (C-98/06, ZOdl., str. I-8319, točka 40) in z dne 1. decembra 2011 v zadevi Painer (C-145/10, ZOdl., str. I-12533, točka 79).

20 — Zgoraj navedeni sodbi Freeport (točka 41) in Painer (točka 83).

21 — Točka 30.

22 — Točka 31.

23 — Točki 32 in 35.

20. Sodna praksa Sodišča, ki izhaja iz sodbe Roche Nederland in drugi, je bila s tega vidika zelo grajana,²⁴ saj je precej zmanjšala področje uporabe člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001²⁵ na področju industrijske lastnine.²⁶ Na splošno velja,²⁷ da zmanjšuje varstvo imetnikov evropskih patentov,²⁸ pri čemer ni združljiva s členom 69 Münchenske konvencije.²⁹

21. Ali je torej treba šteti, da je problematiko v tej zadevi treba rešiti tako, da se bodisi ohrani bodisi spremeni sodna praksa, ki izhaja iz sodbe Roche Nederland in drugi?

22. Menim, da ne. Menim, da – tako kot trdijo Zvezna republika Nemčija, Kraljevina Španija in Komisija – je mogoč podrobnejši pristop, ki bi skrbno omejil obseg sodne prakse, ki izhaja iz sodbe Roche Nederland in drugi.

23. Pravno stanje, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, se namreč razlikuje od pravnega stanja v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Roche Nederland in drugi, saj se trem toženim strankam v postopku v glavni stvari s sedežem na Nizozemskem in v Belgiji vsaki posamezno očita, da so tržile enake ponarejene proizvode v istih državah članicah in torej kršile iste „nacionalne dele evropskih patentov“, kot veljajo v teh državah članicah.

24. Da bi se lahko presodila utemeljenost teh argumentov, bi bilo morda primerno oceniti položaj, ki bi nastal, če bi bilo treba ugotoviti, da člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 ni mogoče uporabiti. Na podlagi člena 2 navedene uredbe³⁰ bi bilo nizozemsko predložitveno sodišče pristojno glede tožbe proti toženi stranki s sedežem na Nizozemskem, belgijsko sodišče pa bi moralo odločati o tožbi zaradi kršitve, ki bi jo vložila tožeča stranka v postopku v glavni stvari proti toženima strankama v glavni stvari s sedežem v Belgiji.

25. Obe sodišči bi morali posebej preučiti prijavljene kršitve glede na različne nacionalne predpise, ki urejajo različne „nacionalne dele evropskega patenta“, katerih kršitev se očita, na podlagi načela *lex loci protectionis*.³¹ Morali bi, na primer, obe po finskem pravu presoјati kršitev, ki so jo tri tožene stranke v postopku v glavni stvari storile v zvezi s finskim delom evropskega patenta s trženjem istega ponarejenega proizvoda na finskem ozemlju.

24 — Glej zlasti European Max-Planck Group on Conflict of Laws in Intellectual Property (CLIP), *Intellectual Property and the Reform of Private International Law: Sparks from a Difficult Relationship*, IPRax, 2007, št. 4, str. 284; točke od 78 do 85 in sodna praksa, navedena v točki 78 sklepnih predlogov generalne pravobranilke V. Trstenjak, predstavljenih 12. aprila 2011 v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Painer; glej poleg tega Muir Watt, H., „Article 6“, v Magnus, U., in Mankowski, P., *Brussels I Regulation*, 2. izdaja, Sellier, European Law Publishers, 2012, str. 313, št. 25a; zgoraj navedeno Noorgård M., „A., Spider without a Web? Multiple Defendants in IP Litigation“, v Leible, S. in Ohly, A. (ur.), 211; Gonzalez Beilfuss, C., „Is there any Web for the Spider? Jurisdiction over Co-defendants after Roche Nederland“, v Nuyts, A. (ur.), *International Litigation in Intellectual Property and Information Technology*, Kluwer Law International, str. 79.

25 — Nekateri kritični avtorji so kljub temu lahko priznali, da je ta sodna praksa končala leta negotovosti in prispevala k višji ravni usklajenosti v Evropi. Glej v tem smislu Kur, A., *Are there any Common European Principles of Private International Law with regard to Intellectual Property*, v Leible, S. in Ohly, A. (ur.), str. 1 in 2.

26 — Zlasti Hess, B., in drugi, *Report on the Application of Regulation Brussels I in the Member States* (Study JLS/C4/2005/03), Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg, september 2007, št. 204, str. 104 (v nadaljevanju: Heidelberg Report).

27 — Komisija je sama opozorila na težave, ki izhajajo iz te sodne prakse, v svojem poročilu z dne 21. aprila 2009 o uporabi Uredbe št. 44/2001 (točka 3.4). Zelena knjiga o pregledu izvajanja Uredbe št. 44/2001 pa se vprašanja loti zelo previdno, sicer glede na točke od 36 do 38 zgoraj navedene sodbe Roche Nederland in drugi. Vsekakor je treba ugotoviti, da ni predlagala spremembe člena 6 Uredbe št. 44/2001 v svojem predlogu prenovitve Uredbe št. 44/2001, čeprav je bil njej cilj samo, da se „ugotovijo [...] določene pomanjkljivosti sedanjega sistema“ in se obravnavajo, dokler se ne uvede enotni sistem reševanja evropskih in skupnostnih patentnih sporov. Glej v zvezi s tem mnenje 1/09 z dne 8. marca 2011, Mnenje, izdano na podlagi člena 218(11) PDEU (ZOdL, str. I-1137), v katerem je Sodišče ugotovilo, da predvideni sporazum o uvedbi enotnega sistema za reševanje patentnih sporov (Sodišče za evropske patente in patente Skupnosti) ni združljiv z določbami Pogodbe EU in Pogodbe DEU.

28 — Heidelberg Report, str. 338, točka 825 in naslednje.

29 — Heidelberg Report, str. 340, točka 833.

30 — O primernosti vložitve tožb na podlagi člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 se v tej zadevi ni razpravljalo in se je zato v teh sklepnih predlogih ne obravnava.

31 — Glej v zvezi s tem točki 97 in 118 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca P. Légerja v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Roche Nederland in drugi.

26. Res je, da bi morali v teh okoliščinah sprejeti odločbi, ki bi temeljili na istem pravnem stanju – kršitev istega nacionalnega dela patenta, ki enako opredeljuje obseg varstva navedenega patenta³² –, vendar bi lahko izdali odločbi, ki bi bili popolnoma diametralni.

27. Povedano drugače, člena 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 ne bi bilo mogoče uporabiti za vrsto tožb zaradi kršitve, ki bi se nanašale na različne družbe s sedeži v različnih državah članicah, če bi se nanašale na dejanja, storjena v različnih državah članicah in s katerimi se je kršilo različne nacionalne dele evropskega patenta, ki jih ureja različno pravo.³³ Nasprotno pa bi se lahko uporabil – če bi bil pogoj enakosti dejanskega stanja izpolnjen – za vrsto tožb zaradi kršitve, ki bi se nanašale na različne družbe s sedeži v različnih državah članicah, če bi se ločeno nanašale na dejanja, storjena v isti državi članici in s katerimi se je kršil isti nacionalni del evropskega patenta, ki ga ureja isto pravo.³⁴

28. Vendar je treba opozoriti, da mora nacionalno sodišče³⁵ pravila o posebni pristojnosti Uredbe št. 44/2001 razlagati ob upoštevanju načela pravne varnosti, ki je eden od ciljev navedene uredbe, kar pomeni, da je treba člen 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 razlagati „na način, ki razumno skrbni toženi stranki omogoča, da primerno predvidi, pred katerim sodiščem, ki ni sodišče njenega stalnega prebivališča, je lahko tožena“³⁶.

29. V teh okoliščinah Sodišču predlagam, naj na prvo vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložilo predložitveno sodišče, odgovori, da je treba člen 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se uporabi v okviru spora zaradi kršitve evropskega patenta, v katerega je vpletenih več družb s sedeži v različnih državah članicah, če se tožbe ločeno nanašajo na dejanja, storjena v isti državi članici in s katerimi se krši isti nacionalni del evropskega patenta, ki ga ureja isto pravo.

B – Vmesni postopek

30. Z drugimi vprašanji se predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali okoliščina, da se je izpodbijala veljavnost patenta v vmesnem postopku, ki se nanaša na čezmejno prepoved kršitve in ki je potekal vzporedno z glavno tožbo za ugotovitev kršitve, zadostuje in – v primeru pritrdilnega odgovora – pod katerimi formalnimi ali procesnimi pogoji za uporabo člena 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001, tako da bi se moralo sodišče, pred katerim teče postopek, na podlagi člena 25 Uredbe št. 44/2001 po eni strani izreči za nepristojno za odločanje o glavni tožbi, po drugi strani in posledično pa bi moralo preučiti svojo pristojnost za odločanje v vmesnem postopku na podlagi člena 31 Uredbe št. 44/2001.

1. Razlaga člena 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001

31. Prva vprašanja v zvezi z obsegom določb člena 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001 je treba preučiti glede na obrazložitev in izrek sodbe GAT³⁷.

32 — Glej v tem smislu Blumer, F., *Patent Law and International Private Law on both Sides of the Atlantic*, seminar Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (WIPO) o zasebnem mednarodnem pravu in intelektualni lastnini, Ženeva, 30. in 31. januar 2001 (WIPO/PIL/01/3).

33 — V točki 33 zgoraj navedene sodbe Roche Nederland in drugi je Sodišče namreč menilo, da zveze ne bi bilo mogoče ugotoviti „med tožbami zaradi kršitve istega evropskega patenta, od katerih bi bila vsaka vložena proti družbi s sedežem v različni državi pogodbenici, za dejanja, ki naj bi jih ta družba storila na ozemlju te države“.

34 — Spomniti je treba, da je Sodišče razsodilo, da se člen 6, točka 1, Uredbe št. 44/2001 lahko uporabi, čeprav tožbe, ki naj bi se jih združilo, nimajo enake pravne podlage. Glej zgoraj navedeno sodbo Freeport (točke od 31 do 47).

35 — Sodba z dne 13. julija 2006 v zadevi Reisch Montage (C-103/05 P, ZOdl., str. I-6827, točka 24).

36 — Glej zgoraj navedeno sodbo Reisch Montage (točka 25); glej v zvezi s členom 5, točka 1, Bruseljske konvencije tudi sodbe z dne 17. junija 1992 v zadevi Handte (C-26/91, Recueil, str. I-3967, točka 18); z dne 28. septembra 1999 v zadevi GIE Groupe Concorde in drugi (C-440/97, Recueil, str. I-6307, točka 24); z dne 19. februarja 2002 v zadevi Besix (C-256/00, Recueil, str. I-1699, točke od 24 do 26); v zvezi z izjemo *forum non conveniens* sodbo z dne 1. marca 2005 v zadevi Owusu (C-281/02, ZOdl., str. I-1383, točka 40); v zvezi s členom 24 Bruseljske konvencije sodbo z dne 28. aprila 2005 v zadevi St. Paul Dairy (C-104/03, ZOdl., str. I-3481, točka 19).

37 — Navedena zgoraj (točke od 13 do 31).

32. Sodišče je v tej sodbi presodilo, da je treba člen 16, točka 4, Bruseljske konvencije razlagati ob upoštevanju njegovega namena in umestitve v ureditvi te konvencije,³⁸ tako da se pravilo o izključni pristojnosti, ki ga določa, nanaša na vse spore v zvezi z registracijo ali veljavnostjo patenta, ne glede na to, ali se vprašanje postavi v tožbi ali v ugovoru, in ne glede na to, v kateri fazi je postopek, ko se postavi.

33. Ne da bi se vrnil k bistvu teh določb, je treba poudariti, da to rešitev utemeljujejo tri vrste premislekov v skladu s temeljem in namenom sistema, ki ga je uvedla Bruseljska konvencija:³⁹ najprej, zavezujoča narava izključne pristojnosti, določene s členom 16, točka 4, Bruseljske konvencije;⁴⁰ nato, nujnost zagotoviti predvidljivost pravil o pristojnosti in torej pravno varnost, tako da se prepreči množenje podlag za pristojnost,⁴¹ in, nazadnje, nujnost preprečiti povečanje nevarnosti nasprotujočih si odločb, kar je namen Bruseljske konvencije.⁴²

34. Zvezna republika Nemčija, Helenska republika, Kraljevina Španija in Komisija, ki v zvezi s tem povzemajo nekatere elemente, ki jih je navedlo predložitveno sodišče, soglašajo, da je treba v bistvu šteti, da sodišča, ki odločajo – kot v postopku v glavni stvari – o vmesnem zahtevku, ne odločajo niti o vsebini, niti o obstoju kršitve (predmet glavne tožbe), niti o veljavnosti patenta (ugovor, naveden v okviru vmesnega postopka), ampak običajno zgolj preučijo, ali so pogoji za izdajo predlagane začasne odredbe izpolnjeni. Ker se morebitni preizkus veljavnosti patenta izvede *prima facie* in ne pripelje do nobene dokončne odločbe, torej ni nevarnosti nasprotujočih si odločb.

35. Ta vidik pa je treba obravnavati zlasti glede na točko 30 zgoraj navedene sodbe GAT, v kateri je Sodišče zelo jasno zavzelo stališče glede vprašanja učinkov odločb na možnost uporabe člena 16, točka 4, Bruseljske konvencije. Trdilo se je, da ker učinki odločbe, s katero je bilo kot o stranskem vprašanju odločeno o veljavnosti patenta, po nemškem pravu učinkujejo le med strankami postopka (učinek *inter partes*), ne bi moglo biti nevarnosti, da bi si odločbe nasprotovale. Sodišče je argument zelo na splošno in ostro zavrnilo.

36. Poudarilo je, da učinke take sodne odločbe opredeljuje nacionalno pravo in da ima sodna odločba, s katero se patent razglasi za ničen, v več državah pogodbenicah učinek *erga omnes*, ter menilo, da bi bilo torej treba, „da bi se preprečila nevarnost nasprotujočih si sodnih odločb, [...] sodiščem države, v kateri patent ni bil podeljen, omejiti pristojnost, da kot o stranskem vprašanju odločajo o veljavnosti tujega patenta, samo na primere, kadar po veljavnem nacionalnem pravu sprejeta sodna odločba učinkuje le med strankami postopka“. Odločilo je, da to ni bilo mogoče, saj bi „taka omejitev [...] vodila v neravnotežje in tako povzročila pomisleke o enakosti in enotnosti pravic in obveznosti, ki za države pogodbenice in udeležence izhajajo iz Bruseljske konvencije“.⁴³

37. Ali je torej treba šteti, da zgoraj navedena sodba GAT predložitvenemu sodišču nalaga, da se izreče za nepristojno v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari? Menim, da mora biti odgovor podrobneje oblikovan in mora upoštevati procesno dejanskost.

38. Poudariti je namreč treba, da lahko pride do samo treh položajev glede na to, ali se je veljavnost patenta izpodbijala tako v okviru glavne tožbe kot tudi v okviru vmesnega postopka (primer (a)), ali se je izpodbijala samo v okviru glavne tožbe (primer (b)), ali pa samo v okviru vmesnega postopka (primer (c)).

38 — Točke od 20 do 24.

39 — O bistvu teh določb bo napoteno na obširna dela v doktrini.

40 — Točki 26 in 27.

41 — Točka 28.

42 — Točka 29.

43 — Glej v zvezi z Uredbo št. 44/2001 sodbo z dne 28. aprila 2009 v zadevi Apostolides (C-420/07, ZOdl., str. I-3571, točka 41).

39. V primerih (a) in (b) je treba uporabiti sodno prakso GAT in se mora torej predložitveno sodišče v skladu s členom 35 Uredbe št. 44/2001 izreči za nepristojno za odločanje o glavni tožbi ter preučiti morebitno izdajo predlagane začasne odredbe na podlagi člena 31 Uredbe št. 44/2001.

40. V primeru (c) lahko nastaneta dva položaja. Mogoče je, da tožena stranka ni imela možnosti postaviti vprašanja o veljavnosti patenta v okviru glavne tožbe, na primer, ker je bila začasna odredba izdana, preden je bila vložena glavna tožba⁴⁴ (položaj (c1)). Prav tako je mogoče, da je tožena stranka imela to možnost, vendar je menila, da je ni primerno izkoristiti (položaj (c2), kar bi lahko ustrezalo spornemu položaju v postopku v glavni stvari, kar pa mora ugotoviti predložitveno sodišče).

41. V položaju (c1) mora imeti sodišče, pred katerim teče postopek, možnost preučiti vloženi predlog za izdajo začasne odredbe ali ukrep zavarovanja in ga po potrebi odobriti, vendar ob strogem upoštevanju sodne prakse GAT. To pomeni, da je tako začasno odredbo mogoče izdati le, če se sodišču, pred katerim teče postopek, v razumnem roku predloži tudi glavna tožba v zvezi s predlagano odredbo, torej tožba za ugotovitev kršitve v okviru zahteve za prepoved kršitve, v okviru katere se bo lahko zagotovilo upoštevanje sodne prakse GAT, in torej pod strogim pogojem, da nima nobenega dokončnega učinka.

42. V položaju (c2) argument v vmesnem postopku, da je sporni patent neveljaven, nasprotno in načeloma ne more pripeljati sodišča, pred katerim teče postopek, do tega, da se izreče za nepristojno za odločanje o glavni tožbi na podlagi člena 25 Uredbe št. 44/2001. V tem položaju je namreč mogoče domnevati, da se namerava z argumentom o neveljavnosti spornega patenta zavlačevati, tožena stranka pa mora dokazati, da je pri pristojnem sodišču vložila tožbo za ugotovitev ničnosti navedenega patenta. Sodišče, pred katerim teče postopek, lahko torej – če je stvarno pristojno – izda predlagano začasno odredbo v skladu z nacionalnim pravom.

43. Zato Sodišču predlagam, naj odloči, da je treba člen 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se pravilo o izključni pristojnosti, ki je tam določeno, ne uporabi, če se veljavnost patenta izpodbija zgolj v vmesnem postopku in če odločba, ki bi lahko bila sprejeta ob koncu tega postopka, nima nobenega dokončnega učinka.

2. Razlaga člena 31 Uredbe št. 44/2001

44. Predlog glede te točke je predstavljen zgolj podredno, če bi Sodišče odločilo, da predložitveno sodišče bodisi ni pristojno za vsebinsko odločanje o sporu na podlagi člena 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001 bodisi ni pristojno za vsebinsko odločanje o celotnem sporu na podlagi člena 6, točka 1, navedene uredbe.

45. Kot izhaja iz ustaljene sodne prakse,⁴⁵ je namreč sodišče, pristojno za vsebinsko odločanje v zadevi na podlagi pristojnosti, določene v Bruseljski konvenciji in zdaj v Uredbi št. 44/2001, pristojno tudi za izdajo začasnih odredb ali ukrepov zavarovanja, ne da bi za to zadnjo pristojnost veljali drugi pogoji.⁴⁶

44 — Čeprav se zdi primer lahko absurden, saj gre za vmesni postopek, za katerega se domneva, da se kot tak, lahko bi se reklo po naravi, pridruži vzporednemu glavnemu postopku, pa do njega vendarle lahko pride, kot sem imel priložnost poudariti zgoraj.

45 — Zgoraj navedena sodba Van Uden (točki 22 in 48) in sodba z dne 27. aprila 1999 v zadevi Mietz (C-99/96, Recueil, str. I-2277, točka 41).

46 — Opozoriti je treba, da so te določbe povzete v novi določbi v predlogu prenovitve Uredbe št. 44/2001, in sicer v členu 35.

46. Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je člen 31 Uredbe št. 44/2001, tako kot pred njim člen 24 Bruselske konvencije, samostojna podlaga za pristojnost,⁴⁷ ki dopolnjuje podlage za pristojnost iz členov od 2 do 24 Uredbe št. 44/2001.⁴⁸ Vendar ker ta določba predvideva izjemo od sistema pristojnosti, uvedenega z Uredbo št. 44/2001, jo je treba razlagati ozko,⁴⁹ saj je izvajanje „začasne pristojnosti“ podvrženo nekaterim pogojem, postavljenim s sodno prakso Sodišča, ki so posledica narave pravic, ki jih je treba varovati, ter namena in cilja zahtevanih ukrepov.⁵⁰

47. Začasne odredbe morajo najprej spadati na področje uporabe Uredbe št. 44/2001, ki je omejena na civilne in gospodarske zadeve, pri čemer je treba to pripadnost določiti – ob upoštevanju velike raznovrstnosti ukrepov v različnih državah članicah – ne po njihovi naravi, temveč po naravi pravic, katerih varstvo zagotavljajo.⁵¹ Za to gre nedvomno v primeru tožb zaradi kršitve, za katere veljajo splošna pravila Uredbe št. 44/2001,⁵² ter v primeru začasnih ukrepov za čezmejno prepoved kršitve, kot je ta, obravnavana v postopku v glavni stvari.⁵³

48. Ukrepi, ki bi jih bilo mogoče sprejeti na podlagi člena 31 Uredbe št. 44/2001, morajo biti poleg tega začasni, to pomeni, da mora biti njihov namen ohraniti dejansko ali pravno stanje, da bi zavarovali pravice, katerih priznanje se sicer zahteva od sodišča, pristojnega za odločanje o glavni stvari.⁵⁴ Ta pogoj pomeni predvsem to, da mora biti začasna odredba, sprejeta na podlagi člena 31 Uredbe št. 44/2001, časovno omejena.

49. Sodišče je zelo na splošno poudarilo, da mora sodišče, ki je bilo pozvano, naj izda tako odredbo, ravnati s „posebno previdnostjo in poglobljenim poznavanjem konkretnih okoliščin, v katerih se pričakuje, da bo odredba učinkovala“, kar pomeni, da mora „časovno omejiti odobritev“ in še bolj „podrediti to odobritev vsem pogojem, ki zagotavljajo njeno začasno ali zaščitno naravo“,⁵⁵ običajno do izdaje meritorne odločbe.

50. Poleg tega in prav s ciljem zagotoviti začasno ali zaščitno naravo ukrepov, sprejetih na podlagi člena 31 Uredbe št. 44/2001, je Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Van Uden⁵⁶ postavilo dodatni pogoj v zvezi z obstojem dejanske povezave med predmetom predlaganih začasnih ukrepov in teritorialno pristojnostjo države članice sodišča, pred katerim teče postopek,⁵⁷ ki pa je predmet zadnjega vprašanja za predhodno odločanje, ki ga je predložilo predložitveno sodišče.

51. Do zdaj Sodišče neposredno še ni imelo priložnosti pojasniti, kaj ta dva pogoja pomenita za pravice intelektualne lastnine.

47 — Zgoraj navedena sodba Van Uden (točka 42). Glej zlasti Pertegás Sender, M., *Article 24 of the Brussels Convention: a particular Reading for Patent Infringement Disputes?*, v Fentiman R., in drugi, *L'espace judiciaire européen en matières civile et commerciale*, Bruylant, 1999, str. 277; zgoraj navedena Pertegás Sender, M. *Cross-Border Enforcement of Patent Rights*, Oxford University Press, str. 130, točka 3.138.

48 — Glej glede te določbe Poročilo o Konvenciji o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisani v Bruslju 27. septembra 1968, avtorja P. Jenarda (UL 1979, C 59, 1979, str. 1, zlasti str. 42) ter pojasnjevalno poročilo h Konvenciji o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisani v Luganu 30. oktobra 2007, avtorja Fausta Pocarja (UL 2009, C 319, str. 1, točka 124).

49 — Glej v zvezi s členom 24 Bruselske konvencije zgoraj navedeno sodbo St. Paul Dairy (točka 11).

50 — Zgoraj navedeni sodbi Van Uden (točka 46) in Mietz (točka 47).

51 — Sodbi z dne 27. marca 1979 v zadevi de Cavel (143/78, Recueil, str. 1055, točka 8) in z dne 26. marca 1992 v zadevi Reichert in Kockler (C-261/90, Recueil, str. I-2149, točka 32); zgoraj navedeni sodbi Van Uden (točka 33) in Realchemie Nederland (točka 40).

52 — Sodba z dne 15. novembra 1983 v zadevi Duijnste (288/82, Recueil, str. 3663, točka 23).

53 — Čeprav je Sodišče razsodilo, da mora predložitveno sodišče preveriti, ali je tako. Glej zgoraj navedeno sodbo St. Paul Dairy (točka 10).

54 — Zgoraj navedene sodbe Reichert in Kockler (točka 34), Van Uden (točka 37) in St. Paul Dairy (točka 13).

55 — Sodba z dne 21. maja 1980 v zadevi Denilauler (125/79, Recueil, str. 1553, točki 15 in 16); zgoraj navedeni sodbi Reichert in Kockler (točka 33) in Van Uden (točka 38).

56 — Točka 40.

57 — Pojasniti je treba, da se je Sodišče, čeprav se ni formalno in izrecno sklicevalo na ta pogoj v svojih poznejših sodbah, nanj kljub temu sklicevalo v zgoraj navedeni sodbi Mietz (točka 42).

52. Ker je bil vmesni zahtevek, obravnavan v postopku v glavni stvari, vložen po tem, ko je bila vložena glavna tožba, in se lahko šteje, da je pogoj v zvezi z omejitvijo področja uporabe *ratione temporis* sprejetega ukrepa potencialno izpolnjen, se bom posvetil predvsem preučitvi pogoja v zvezi z obstojem dejanske navezne okoliščine.

53. Ta pogoj, ki je bil grajan,⁵⁸ se razlaga različno.⁵⁹ Za nekatere ta zahteva pomeni omejitev zunajozemeljskega učinka izdane začasne odredbe. Za druge ta pogoj pomeni, da izdana odredba vsaj deloma učinkuje v državi članici sodišča, pred katerim teče postopek. Pogoj naj torej nikakor ne bi deloval kot omejitev področja uporabe *ratione loci* izdane odredbe, saj bi ta lahko, nasprotno, učinkovala v drugih državah članicah, kot je tista, v kateri je sodišče, pred katerim teče postopek, in bi torej lahko imela zunajozemeljski obseg.⁶⁰ Šlo naj bi bolj za pogoj minimalne krajevne omejitve predlagane začasne odredbe. Obstoj dejanske navezne okoliščine bi bilo tako treba preučiti predvsem glede na izvršilne postopke v državi članici sodišča, pred katerim teče postopek.⁶¹

54. Menim namreč, da bi bilo mogoče sprejeti, da bi se lahko sodišče države članice – če se domneva, da ni pristojno za odločanje o glavni stvari – izreklo za pristojno za izdajo začasne odredbe na podlagi člena 31 Uredbe št. 44/2001 samo, če bi ta odredba učinkovala na ozemlju navedene države članice in bi jo bilo tam mogoče izvršiti. To isto sodišče, ki lahko to najbolje stori, mora presoditi, ali obstaja ta dejanska navezna okoliščina.

55. Zato Sodišču predlagam, naj odloči, da je treba člen 31 Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da nacionalno sodišče ne more izdati začasne odredbe, ki nima nobenega učinka na njegovem ozemlju, kar pa mora ugotoviti samo.

V – Predlog

56. Sodišču torej predlagam, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je postavilo Rechtbank's-Gravenhage, odgovori:

„1. Primarno:

- (a) Člen 6, točka 1, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da se uporabi v okviru spora zaradi kršitve evropskega patenta, v katerega je vpletenih več družb s sedeži v različnih državah članicah, če se tožbe ločeno nanašajo na dejanja, storjena v isti državi članici in s katerimi se krši isti nacionalni del evropskega patenta, ki ga ureja isto pravo.

58 — Zlasti ga je grajala – kar se odraža v doktrini – Komisija v svojem zgoraj navedenem poročilu o uporabi Uredbe št. 44/2001 in v svoji zgoraj navedeni Zeleni knjigi o pregledu izvajanja Uredbe št. 44/2001. Evropski parlament v svoji zgoraj navedeni resoluciji z dne 7. septembra 2010 „poziva, da se doda uvodna izjava, da se premagajo težave zaradi [teh] zahtev“. Glej za pregled Dickinson, A., *Provisional Measures in the „Brussels I“ Review: Disturbing the Status Quo?* Journal of Private International Law, 2010, zv. 6, št. 3, str. 519.

59 — Glej zlasti zgoraj navedeno Pertegás Sender, M., *Cross-Border Enforcement of Patent Rights*, točka 3.158; Janssens, M.-C., *International Disputes Involving Intellectual Property Rights: How to Take the Hurdles of Jurisdiction and Applicable Law*, v Dirix, E., in Leleu, Y.-H., *The Belgian report at the XVIIIth Congress of Washington of the International Academy of Comparative Law*, Bruylant, 2011, št. 46, str. 611 in 640.

60 — Sodišče ga je sicer navedlo v sodbi z dne 15. julija 2010 v zadevi Purrucker (C-256/09, ZOdl., str. I-7349, točka 85), tako da je v zvezi s tem napotilo na pojasnjevalno poročilo h Konvenciji o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih, sestavljeni na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji, ki ga je pripravila Alegría Borrás (UL 1998, C 221, str. 27, točka 59). Glej tudi zgoraj navedeno sodbo Denilauler (točka 17).

61 — Zgoraj navedeni predlog prenovitve Uredbe št. 44/2001 (točka 3.1.5, uvodna izjava 25) določa, da je treba zagotoviti prosti pretok začasnih ukrepov, kadar jih naloži stvarno pristojno sodišče, medtem ko je treba učinek začasnih ukrepov, ki jih sprejme stvarno nepristojno sodišče, omejiti na ozemlje zadevne države članice. Glej tudi člen 99 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL L 11, str. 1) in člen 103 Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1).

- (b) Člen 22, točka 4, Uredbe št. 44/2001 je treba razlagati tako, da se pravilo o izključni pristojnosti, ki je tam določeno, ne uporabi, če se veljavnost patenta izpodbija zgolj v vmesnem postopku in če odločba, ki bi lahko bila sprejeta ob koncu tega postopka, nima nobenega dokončnega učinka.

2. Podredno:

Člen 31 Uredbe št. 44/2001 je treba razlagati tako, da nacionalno sodišče ne more izdati začasne odredbe, ki nima nobenega učinka na njegovem ozemlju, kar pa mora ugotoviti samo.“